

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna a soudkyň Daniely Zemanové a Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **D. Ch.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky**, **Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 5. 2016, čj. CPR-11493-2/ČJ-2016-930310-V238, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 5. 2017, čj. 10 A 90/2016-76,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Žalobce je občanem Ukrajiny. Rozhodnutím ze dne 4. 5. 2015 Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy (správní orgán I. stupně), uložila žalobci správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, a stanovila dobu jednoho roku, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie. Současně na základě závazného stanoviska Ministerstva vnitra ze dne 4. 5. 2015 uvedla, že se na žalobce vztahují důvody znemožňující vycestování podle § 120a odst. 1 ve spojení s § 179 zákona o pobytu cizinců. Dobu k vycestování z území České republiky proto určila v délce třiceti dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí, které stanoví, že překážka řízení odpadla a vycestování cizince je možné.

[2] Dne 24. 3. 2016 vydal správní orgán I. stupně v návaznosti na předchozí rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 4. 5. 2015 nové rozhodnutí, kterým žalobci stanovil dobu třiceti dnů k vycestování z území České republiky, a to od právní moci tohoto nového rozhodnutí. Podkladem pro toto rozhodnutí bylo závazné stanovisko Ministerstva vnitra k možnosti vycestování žalobce ze dne 26. 1. 2016, které bylo na rozdíl od předchozího stanoviska kladné. Proti novému rozhodnutí o stanovení doby k vycestování se žalobce odvolal, žalovaná rozhodnutím označeným v záhlaví odvolání zamítla.

[3] Žalobce se bránil žalobou. Městský soud nejprve rozsudkem ze dne 29. 11. 2016 rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 24. 3. 2016 a rozhodnutí žalované označené v záhlaví prohlásil za nicotná. V odůvodnění uvedl, že správní orgány postupovaly vadně. Novým rozhodnutím s odkazem na původní nevykonatelné rozhodnutí o správním vyhoštění stanovily pouze lhůtu k vycestování žalobce, nerozhodly však znovu o vyhoštění (§ 118 zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 101 správního řádu). Tento rozsudek úspěšně napadla žalovaná kasační stížností. V rozsudku ze dne 23. 3. 2017, čj. 10 Azs 2/2017-42, NSS přisvědčil městskému soudu, že rozhodnutí o stanovení doby k vycestování, které odkazovalo na původní nevykonatelné rozhodnutí o správním vyhoštění, je vadné. Pouhá skutečnost, že podkladové rozhodnutí o správním vyhoštění nebylo vykonatelné, však nemohla založit nicotnost nově vydaného rozhodnutí o stanovení doby k vycestování, ale jen jeho nezákonnost. NSS proto rozsudek městského soudu zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení s tím, že v dalším řízení se městský soud bude zabývat řádně uplatněnými námitkami vůči napadenému rozhodnutí žalované.

[4] V dalším řízení městský soud posoudil uplatněné žalobní body a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Podanou žalobu proto rozsudkem zamítl.

[5] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu včasnou kasační stížnost z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. V ní předně namítá, že rozsudek je nepřezkoumatelný, neboť se městský soud nezabýval dostatečně přiměřeností rozhodnutí o správním vyhoštění, jeho zásahem do soukromého a rodinného života a nutností užití tohoto opatření. Dále vznáší námitky týkající se odpadnutí překážek řízení a stanovení nové doby k vycestování. Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně prý není patrné, jaká konkrétní změna vedla k závěru, že odpadly důvody znemožňující jeho vycestování. Žalovaná se s odvolací námitkou vytýkající tyto vady dostatečně nevypořádala, obě správní rozhodnutí jsou proto nepřezkoumatelná. Stěžovatel napadá též tvrzení žalované, že správní orgány nemají v řízení o stanovení nové doby k vycestování povinnost opětovně zjišťovat skutkový stav věci. Nadto stěžovatel namítá, že stanovená doba k vycestování je nepřiměřeně krátká. Proto stěžovatel navrhl, aby NSS rozsudek městského soudu zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

[6] Žalovaná se ve vyjádření plně ztotožnila se závěry městského soudu.

[7] Důvodnost kasační stížnosti posoudil NSS v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.); neshledal přitom vady, jimiž by se musel zabývat i bez návrhu.

[8] Kasační stížnost není důvodná.

pokračování

[9] Na úvod NSS podotýká, že se jedná o druhé řízení o kasační stížnosti v téže věci. Ve světle prvního rozsudku NSS ze dne 23. 3. 2017 (srov. bod [3]) NSS konstatuje, že městský soud správně posoudil rozsah své přezkumné činnosti. Stěžovatel včas nenamítal, že rozhodnutí o stanovení nové doby k vycestování, vydané na podkladě původního nevykonatelného rozhodnutí o správním vyhoštění, považuje za nezákonné. Městský soud proto nemohl k této vadě sám z úřední povinnosti přihlížet (srov. *a contrario* § 76 odst. 2 s. ř. s.).

[10] NSS se nejprve vyjádřil k námitce nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu. Podle stěžovatele se městský soud dostatečně nevypořádal s námitkou nepřiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění. NSS k tomu poznamenává, že žalobou se stěžovatel domáhal přezkumu rozhodnutí žalované ze dne 12. 5. 2016 ve věci stanovení nové doby k vycestování. Námitka nepřiměřenosti správního vyhoštění, kterou stěžovatel (údajně) vznesl v žalobě, by tedy směřovala proti jinému než napadenému rozhodnutí. Tuto námitku měl proto stěžovatel uplatnit v řízení o přezkumu samotného rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 4. 5. 2015. Ze správního spisu však vyplývá, že stěžovatel rozhodnutí o správním vyhoštění nenapadl.

[11] NSS navíc zjistil, že stěžovatel žádnou dostatečně konkrétní námitku proti přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění v řízení před městským soudem ani neuplatnil. NSS nepřehlédl, že v úvodní části žaloby proti rozhodnutí o stanovení nové doby k vycestování stěžovatel poukazuje na porušení § 119a odst. 2 (ve spojení s § 174a zákona o pobytu cizinců). Podle tohoto ustanovení nelze *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.* Pouze z tohoto zcela obecného odkazu však nelze usuzovat, že se stěžovatel domáhal též přezkumu přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění. Podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. musí žaloba obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrno, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. Soud není povinen ani oprávněn sám dovozovat, v čem konkrétně žalobce spatřuje porušení daného ustanovení. Z žaloby je přitom zřejmé, že se stěžovatel konkrétními námitkami domáhal posouzení přiměřenosti jen ve vztahu k době k vycestování.

[12] Městský soud proto nepochybil, pokud se k přiměřenosti samotného rozhodnutí o správním vyhoštění v rozsudku nikterak nevyjádřil. Námitka nepřezkoumatelnosti rozsudku není důvodná.

[13] Ohledně dalších stížnostních bodů NSS poznamenává, že stěžovatel opakuje tutéž argumentaci již poněkolikáté (v odvolání, v žalobě a v kasační stížnosti), z valné části doslova, a nijak nereaguje na to, jak se s ní vypořádaly dříve rozhodující orgány. NSS připomíná, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční, dle níž je stěžovatel povinen v kasační stížnosti uvést, z jakých důvodů napadá rozhodnutí krajského (městského) soudu a proč považuje výroky rozhodnutí za nezákonné. Konkretizaci kasačních námitek nelze nahradit pouhým zopakováním námitek uplatněných v žalobě či v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. NSS v řízení o kasační stížnosti

přezkoumává rozsudek městského soudu, který se k žalobním bodům stěžovatele vyjádřil a vypořádal je. Stěžovatel v kasační stížnosti však argumentaci městského soudu zcela pomíjí a jen téměř doslovně opakuje svou předchozí argumentaci obsaženou v odvolání a správní žalobě.

[14] Již jen z tohoto důvodu nepokládá NSS za účelné, aby stěžovatele obšírně přesvědčoval o vadnosti jeho argumentů; místo toho stručně shrne právní závěry, které se shodují se závěry správních orgánů i městského soudu.

[15] Podle stěžovatele prý správní orgán I. stupně nespecifikoval důvody, které ho vedly k závěru o odpadnutí překážek k vycestování. NSS k tomu uvádí, že správní orgán I. stupně výslovně odkázal na závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 26. 1. 2016. Podle § 149 odst. 1 správního řádu je obsah tohoto stanoviska závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Závazné stanovisko bylo součástí správního spisu, se kterým se stěžovatel podle úředního záznamu ze dne 24. 3. 2016 seznámil. Navíc s obdobnou odvolací námitkou se žalovaná dostatečně vypořádala. Na s. 3 rozhodnutí výslovně rekapitulovala důvody uvedené v závazném stanovisku ze dne 26. 1. 2016. Změnu skutečností rozhodných pro odpadnutí překážek vycestování tedy správní orgány odůvodnily dostatečně a jejich rozhodnutí proto nejsou nepřezkoumatelná. Pro úplnost NSS shodně s městským soudem podotýká, že s konkrétními důvody pro odpadnutí překážek vycestování stěžovatel nikterak nepolemizoval.

[16] Další stížnostní bod směřuje proti údajnému tvrzení žalované, že v řízení o stanovení nové doby k vycestování nemají správní orgány povinnost opětovně zjišťovat skutkový stav věci. NSS konstatuje, že žalovaná v rozhodnutí odmítla opětovně zjišťovat skutkové okolnosti rozhodné toliko pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. Pokud jde o stanovení nové doby k vycestování, žalovaná naopak zdůraznila, že vycházela z nově zjištěného skutkového stavu v závazném stanovisku Ministerstva vnitra ze dne 26. 1. 2016. Městský soud navíc správně podotknul, že stěžovatel žádnou podstatnou změnu okolností sám ani netvrdil.

[17] Stěžovatel též opětovně zpochybňuje přiměřenost doby k vycestování. Obecné argumenty, které stěžovatel vznáší, však nejsou s to vyvrátit závěry správních orgánů, že stanovená doba v délce třiceti dnů umožní stěžovateli řádnou přípravu na vycestování do domovské vlasti. Správní orgány i městský soud zohlednily všechna tvrzení stěžovatele v rámci správního řízení a dospěly k závěru, že na území České republiky či Evropské unie stěžovatel nemá žádné vazby a neexistují ani jiné překážky, které by jeho odchodu z území České republiky bránily. Na Ukrajině má stěžovatel dostatečné zázemí.

[18] NSS proto zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta poslední s. ř. s.). Vzhledem k bezodkladnému vynesení rozsudku již nerozhodoval o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[19] O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch; žalované náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

pokračování

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. srpna 2017

Zdeněk Kühn
předseda senátu